

Rianne
Verwoert

Auteur van
Liever niet verliefd

Trouwen

Romantisch, charmant en vol humor

TROUW(EN)

Lees ook de andere chicklit-uitgaven van
Uitgeverij Zomer & Keuning

Rianne Verwoert
LIEVER NIET VERLIEFD

Iris Boter
REÛNIE IN ROME

Mia Land
TAXI!
RONDJE!
TOT ZIENS!

Mariëtte Middelbeek
TWEË IS TE VEEL
REVANCHE IN NEW YORK
STERRENSTATUS
DIOR EN DENNENBOMEN
LOVALICIOUS
HEX!

Els Ruiters
DOOR DIK EN DUN
HOLLEN OF STILSTAAN
LIEFDE IN DE STEIGERS
BALLETSCHOENEN EN BOXERSHORTS

Anita Verkerk
HEISA IN VENETIË
ETAGE TE HUUR
PRINCESS FLIRT
LEVE DE LIEFDE
LANZAROTE LOVER

Rianne Verwoert

Trouw(en)

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 413 1

NUR 340

Omslagontwerp: Julie Bergen

Omslagfoto: Getty Images

Auteursfoto: © Eveline van Elk

© 2009 Uitgeverij Zomer & Keuning, Kampen

www.kok.nl

www.nederlandsechicklit.nl

www.rianneverwoert.nl

Namen en situaties in deze roman zijn gefingeerd en eventuele gelijkenissen of overeenkomsten met de werkelijkheid en bestaande personen of gebeurtenissen berusten op louter toeval.

Alle rechten voorbehouden

Het is stipt acht uur als de bel gaat. Nerveus wrijf ik mijn handen schoon aan mijn spijkerbroek. Dat moet Dave zijn, de allerbeste vriend van Rick. Vanmorgen, toen Rick net weg was naar zijn werk, belde hij op:

‘Is Rick vanavond thuis?’

‘Nee,’ zei ik, verbaasd over zijn haastige toon. ‘Hij moet voetballen.’

‘Mooi! Ik moet je spreken, Marieke. Onder vier ogen. Het is belangrijk. Vanavond om acht uur ben ik bij je.’ Hij hing meteen op, ik kreeg niet eens de kans om hem te vertellen dat hij alles wat hij mij wil zeggen ook tegen Rick kan zeggen. We wonen niet voor niets al drie jaar samen. Dave lijkt dat regelmatig te vergeten.

Dave stapt binnen en kijkt schichtig door de kamer.

‘Doe niet zo raar,’ zeg ik bitser dan ik wil, ‘ik heb hem heus niet onder de salontafel verstopt. Wil je koffie of heb je daar ook geen tijd voor?’

Dave bedankt me, gaat op de bank zitten en kijkt serieus.

‘Er is toch niets ernstigs?’ vraag ik. Ik begin nu toch wel ongerust te raken. Hij kijkt zo vreemd uit zijn ogen.

‘Jawel, ik weet alleen niet zo goed hoe ik het je moet zeggen.’

‘Vertel het nu maar gewoon,’ zeg ik. Mijn hartslag schiet omhoog. Ik kan zo slecht tegen spanning.

‘Ik heb Rick gezien met een andere vrouw... eh... en dan bedoel ik... niet zomaar met een vrouw. Ze waren nogal *close*.’

‘Mijn Rick?’ vraag ik en ik kijk Dave aan alsof hij gek geworden is.

‘Ja, ik weet absoluut zeker dat hij het was,’ zegt Dave vastberaden.

‘Maar... maar... dat kan helemaal niet! Ik weet zeker dat hij het niet geweest is.’

‘Luister, ik zeg dit niet om je te pesten. Ik liep samen met een vriendin langs de haven. Het zonlicht schitterde op het water en eerst zag ik alleen de boten en de felle zon die daarop weerkaatste, maar opeens zag ik Rick in de verte staan, samen met die vrouw. Je weet toch dat Rick een goede vriend van mij is, al jarenlang. Ik herken hem uit duizenden. Net zoals jij jouw vriendinnen herkent,’ licht hij toe. ‘Uiteraard ben ik daarna wat verder gelopen zodat ik kon zien wat er precies gebeurde. Ik heb het echt goed gezien, heus waar!’

‘Goede vrienden verklikken elkaar toch niet!’ zeg ik terwijl ik mijn stem verhef. Verdorie, hij zal het toch niet écht menen?

‘Nee, eigenlijk niet. Daar heb je gelijk in. Het is ook alweer twee weken geleden, maar ik kon er gewoon niet van slapen. Het idee dat hij met een ander... nou, laat ook maar. Ik wilde het je in ieder geval toch vertellen.’

‘Heb je al tegen Rick gezegd dat je hem met haar hebt gezien?’

‘Nee, natuurlijk niet! Rick en ik blijven gewoon vrienden.’

‘Nou, lekkere vrienden dan!’ zeg ik. Toch begin ik een beetje bang te worden. Ik voel mijn hart bonken en mijn handen beginnen plakkerig te worden. Zou hij dan echt...

‘Wat droeg hij die dag?’

‘Ja, kom op, zeg. Dat weet ik niet meer, hoor. Daar letten wij mannen niet op.’

‘Hoe zag zij er dan uit?’

Dave grijnst. ‘Dat heb ik natuurlijk wel onthouden. Ze was blond en droeg een spijkerbroek met smalle pijpen. Haar figuur kwam er mooi in uit. Hoe heet zo’n broek ook alweer?’

‘Een skinny jeans,’ antwoord ik. ‘Tjongejonge, lekker belangrijk, zeg. Alsof de naam van het soort broek er nu toe doet. Laat staan dat ik wil weten hoe goed haar figuur erin uitkomt.’ Even kijk ik naar mijn eigen benen. Zouden die van haar nog mooier zijn? Misschien zijn ze voller en vrouwelijker. Mijn benen zijn eigenlijk iets te iel. Ik wrijf eroverheen en voel een steek van jaloezie. ‘Vertel maar verder,’ zeg ik zenuwachtig.

‘Hij legde zijn hand op haar kont en aaide er een paar keer overheen. Ik herinner me dat nog goed. Haar broekzakken waren versierd met van die strasteentjes. Haar billen zijn prachtig! Ze heeft mooie vrouwelijke rondingen. Ik dacht op dat moment: stond ik daar maar. Mijn handen wilden ook wel eens aan dat kontje voelen.’ Ik zet mijn meest geërgerde gezicht op en frons zo hard ik kan. Dave schrikt ervan en snel corrigeert hij zichzelf: ‘Maar goed, daar gaat het nu niet over. Het gaat over Rick. Hij verplaatste zijn handen van haar billen naar haar borsten en keek haar liefdevol aan.’

Ik wil nu het liefste stoer en nonchalant doen, alsof het me geen bal kan schelen wat Dave verkondigt. Het lukt me niet, voor ik het weet biggelen er dikke tranen over mijn wangen. Rick, mijn trouwe Rick die zelfs nooit naar andere meiden kijkt, dit is wel het laatste dat ik van hem verwacht! Ik sla mijn handen voor mijn gezicht. ‘Dit kan toch niet waar zijn?’ snik ik. Dan voel ik hoe Dave met zijn koude, grote handen de tranen van mijn wangen veegt. Hij slaat zijn armen om me heen en aait me over

mijn rug. Het voelt vreemd, het is een andere knuffel dan een vriendschappelijke. Waarom doet hij dat?

‘Laat me maar even los, wil je?’ vraag ik omdat ik me wat ongemakkelijk voel.

Dave laat mij los. ‘Sorry, maar ik moest het je vertellen. Doe ermee wat je wilt, maar zeg alsjeblieft niet tegen Rick dat je het van mij hebt.’

Ik kijk Dave met grote ogen aan. ‘Ben je gek geworden?’ Ik verhef mijn stem. ‘Hoe wil je dan dat ik het zeg? O Rick, een klein vogeltje vertelde me dat je stond te rot-zooien met een stomme griet in een skinny jeans?’

‘Je snapt toch wel dat ik graag vrienden met Rick wil blijven, maar ik wilde dit ook niet voor jou verzwijgen.’

Ik knik. Het zal wel. ‘Het is beter dat je gaat. Ik wil even alleen zijn,’ zeg ik.

‘Zijn we nog vrienden?’ Ik knik, hoewel ik eigenlijk niet weet of ik nog wel vrienden wil zijn. Ik staar naar de grond en hoor hoe Dave opstaat en de deur achter zich dichttrekt. Dan barst ik in snikken uit. Ik proef het zout op mijn lippen. Mijn ogen richten zich op het kussen dat op de bank ligt. Ik grijp het met beide handen beet en smijt het dwars door de kamer.

Beng! Hè, nee hè! Precies tegen de vaas aan, mijn prachtige glazen vaas. Ik kreeg hem van Rick, met mijn verjaardag vorig jaar. Het is echt een designvaas. Ik wilde hem dolgraag hebben, maar hij was zo ontzettend duur. ‘Moet je niet doen, joh,’ zei ik nog. Ik kreeg hem precies om twaalf uur ’s nachts. Rick kon geen moment meer wachten om hem aan me te geven. Ik was er zo blij mee.

Ik loop naar de kapotte vaas en zie de scherven door de hele huiskamer liggen. Ik stamp een paar keer flink op de grond. ‘Verdorie!’ roep ik en zak door mijn knieën. Het is

leeg in mijn hoofd. Het enige wat ik nog hoor is het gerinkel van daarnet. Scherven brengen geluk, zei mijn moeder altijd als ik vroeger een glas liet vallen. Ja, zie je wel!

Dave heeft het gewoon niet goed gezien of hij is stiekem jaloers op Rick. Ik heb hem eigenlijk altijd al een gekke floeper gevonden. Waarom geloof ik hem eigenlijk? Toen hij laatst vertelde dat hij vijfduizend euro had gewonnen in het casino geloofden we hem toch ook niet?

Mijn Rick, met een andere meid. Hoe komt hij erop! Ik weet toch dat mijn Rick zoiets nooit zou doen. Bovendien: ik heb ook nog nooit een lippenstiftvlek op zijn overhemd gevonden of iets anders gek. Ik zucht. Weet je, ik besluit het gewoon hier en nu: Dave liegt. Het is niet waar. Het is gewoon niet waar! Ik weet niet waarom hij zulke rare verhalen ophangt, hij heeft vast een of andere gekke kronkel in zijn leugenachtige hersenpannetje, maar daar hoeft ik niet naar te luisteren.

Opgelucht sta ik op om de stofzuiger te halen. Het is jammer van de vaas, maar ik voel me nu wel een stuk beter. Als ik de boel heb opgezogen hoor ik de deur opengaan. Snel kijk ik op de klok. Kwart voor tien, het voetbal is precies een kwartier afgelopen. Ik haal snel een hand door mijn haren. Hij mag niet weten dat ik heb gehuild en hij mag al helemaal niet weten dat ik de vaas kapot heb gesmeten. Voor niets! Stomme Dave. Verdorie, waarom geloofde ik dat dan ook. Geloofde ik het wel?

‘Dag schat,’ roept Rick vrolijk terwijl ik de stofzuiger wegzet.

‘Hey liefje. Ik moet je even wat zeggen. Ik heb net met stofzuigen per ongeluk de vaas kapotgestoten. Heel stom, gewoon met de slang.’

‘Die dure vaas, die ik je voor je verjaardag had gegeven?’ vraagt hij. ‘Zonde, zeg.’

Ik voel me schuldig en knijp mijn ogen een beetje dicht. ‘Ja, die ja. Sorry, ik deed het niet expres.’

‘Je mag ook wel gewoon zeggen dat je een nieuwe wilt. Zeker een andere kleur? Groen is nu toch helemaal hip. Dat lime groen,’ grapt Rick.

‘Dus je vindt het niet erg?’

Rick haalt zijn schouders op. ‘Het is jammer, maar je deed het toch niet expres? We kopen wel een keer een nieuwe. Er zijn ergere dingen, nietwaar?’

Opgelucht haal ik adem. Hij gelooft me en hij is niet boos. Diep vanbinnen voel ik me schuldig, schuldig dat ik hier sta te liegen om die vaas. ‘Dat klopt,’ zeg ik. Even hoor ik Daves stem weer. Nee, Marieke, nee. Niet aan denken! Het is niet waar en dat weet jij ook!

‘Dan ga ik nu douchen en naar bed, ik ben kapot,’ zegt Rick.

‘Hebben jullie gewonnen?’ vraag ik om belangstellend te lijken. Voetbal interesseert me eigenlijk helemaal voor geen meter, maar Rick is altijd zo enthousiast en stelt het op prijs als ik ernaar vraag.

‘Ja, met drie-nul. Goed hè!’ zegt hij triomfantelijk.

‘Super, schat! Ga maar lekker douchen, dan kom ik zo meteen ook naar bed. Morgen is het weer vroeg dag.’ Als hij naar boven loopt, vraag ik me af wat hij daarnet zei. Hadden ze nu gewonnen of gelijkgespeeld? Ik moet de volgende keer toch maar wat beter luisteren om blunders te voorkomen.

*

De lucht is donker en dikke regendruppels druipen langs de ramen naar beneden. Zucht. Ik word moe van mijn gepieker. Het gesprek met Dave zit me nog niet helemaal lekker. Toch heb ik besloten het er met niemand over te hebben. Ik ga toch zeker geen ophef maken over iets wat niet waar is. Rick en ik zijn hartstikke gelukkig samen. Nee, dit blijft mijn geheim.

Over een halfuur kan ik eindelijk naar huis. Gelukkig, want ik verveel me kapot. Er is vandaag echt helemaal niets te doen in de winkel. Dat komt natuurlijk omdat het de hele dag al pijpenstelen regent en daarbij staat er ook nog eens een gure wind die het kil maakt buiten. Gelukkig heb ik mezelf morgen een vrije dag gegeven. Op aandringen van Rick, trouwens. Ik moest eens een dagje voor mezelf hebben, zei hij, mijn schat. Ach, ik kan hem geen ongelijk geven.

Sinds de opening van de winkel, een jaar geleden, ben ik constant aan het werk. Ik ben er wel heel trots op: Marieke's Fashion is mijn winkel en het loopt fantastisch! Met alle zorgvuldigheid kies ik het beste uit de collecties van de mooiste merken uit. Miss Sixty, G-Star, Levi's, Fornarina, Björn Borg, Esprit, Indian Rose, Diesel; ik heb het allemaal in mijn winkel. Alle meiden zijn er dol op. Wekelijks zie ik ze terugkeren om toch nog dat ene leuke Björn Borgshirtje te passen. Laten liggen is zonde! 'Als ik hem niet neem, dan krijg ik daar spijt van,' zeggen ze terwijl ze vriendelijk smekend aankijken. Die knikt vervolgens en dan lach ik vriendelijk naar ze, en hups, weer een shirt om in te pakken en af te rekenen. Heerlijk merk, Björn Borg.

Het is kwart voor zes als Dave de winkel komt binnenlopen. Wat komt hij hier nu weer doen? Ik zie Els, mijn

vaste medewerkster, ook verbaasd kijken. Hij loopt naar me toe en vraagt:

‘Hoe gaat het met je? Beetje bijgekomen van de schrik?’

‘Ik heb met mezelf afgesproken dat ik er niet meer aan denk. Ik heb geen harde bewijzen en ik ga Rick niet met iets confronteren waarvan ik niet weet of het waar is.’

‘Maar het is waar, Marieke, waarom geloof je me niet?’ Dave kijkt me een beetje hopeloos aan.

‘Ik weet nu wel dat jij het gezien hebt en dat jij het zeker weet, maar ik trek graag mijn eigen conclusies en beslis graag zelf wat ik hiermee wil doen.’

‘Ach, je hebt natuurlijk gelijk,’ zegt Dave met een diepe zucht. ‘Blijven we wel vrienden?’

‘Natuurlijk, maar ik wil het hier liever niet meer over hebben, oké?’

‘Prima! Dan ga ik er nu weer vandoor, ik kwam alleen even kijken hoe het met je ging.’ Gedachteloos schuift hij de hangers van mijn Replaycollectie op een prop. Bah, waarom nou? Die tere stofjes kreuken makkelijk, straks moeten we weer strijken. Ik leg mijn handen om zijn polsen en trek hem weg bij het rek. ‘Fijne avond, Dave,’ zeg ik nadrukkelijk. Ik zwaai terwijl hij de winkel uitloopt.

Ik kijk naar de klok, tien over zes alweer. Ik had kunnen weten dat het al tijd is, Els is allang weg. Ik sluit de kassa af, ruim de laatste kopjes op en dan sluit ik de winkel af. Nu moet ik ook nog naar huis fietsen. Waarom neem ik dan ook altijd de fiets? Is goed voor de lijn, zeggen mijn vriendinnen altijd, maar ik geloof niet dat ze zelf vaak de fiets pakken. Nou, ze worden bedankt, nu kan ik in de regen fietsen en of dát gezond is betwijfel ik.

Als ik thuis aankom zie ik dat de tafel al is gedekt. Rick heeft de mooie zilveren kandelaars, die ik van mijn moeder heb gekregen, uit de kast gehaald. Normaal doen we dat alleen bij speciale gelegenheden. Zonde eigenlijk, want ze staan prachtig op het witte tafelkleed met zilverkleurige stippen. Als ik naar de keuken loop ruik ik de overheerlijke geur van lasagne. Lekker! Mijn maag knort en ik herinner me ineens dat ik sinds de lunch nog geen koekje gegeten heb. Gelukkig is het donderdag. Rick is op de donderdagen altijd wat eerder thuis dan ik en hij kookt dan, heerlijk is dat. Met mijn roze schort om staat hij fluitend achter het aanrecht. Het maakt hem niets uit dat hij die moet dragen. Hij vindt niets stom of belachelijk, nee, voor hem is niets te gek. Ik moet er altijd om lachen. Een man die een felroze schort met rode hartjes erop draagt. Ik vond die schort zo leuk dat ik hem niet in de winkel kon laten liggen.

Wat een lieve vent heb ik toch! Zie je wel dat hij om me geeft. Tafel gedekt, eten gekookt, wat wil ik nog meer? Even droom ik weg, maar dan merk ik dat Rick tegen me staat te praten.

‘Hey schat! Hoe was het in de winkel vandaag?’ vraagt hij.

‘Rustig. Bijna geen klanten, dat komt natuurlijk door die rotregen vandaag. Dus heb ik de rekken maar omgegooid en alle kleren op een nieuwe plek gehangen. Het ziet er weer mooi uit, als het morgen droog is verkoop ik vast veel. Die Miss Sixtycollectie hangt nu voor in de winkel, zo lekker kleurig,’ ratel ik terwijl ik mijn natte jas over de verwarming hang. Ik word altijd heel enthousiast als ik over de winkel praat. Of Rick het allemaal volgt weet ik niet, maar hij kijkt in elk geval slimmer dan ik doe als hij

het over voetbal heeft! Ik vis een keukenhanddoek uit de lade en probeer mijn haar wat droog te wrijven.

‘Ga lekker zitten, schat. Het eten is klaar, dan kun je wat opwarmen.’

Rick schept de lasagne op mijn bord. Ik neem een hap van de nog loeihete lasagne en als ik weer kan praten vraag ik: ‘Hoe was het op jouw werk vandaag?’

Rick kijkt me met pretoogjes aan. Als hij ergens enthousiast over is twinkelen zijn diepbloauwe ogen als sterretjes. ‘Het was geweldig vandaag! We mogen een website gaan ontwikkelen voor Sony! Dat is echt een gigaopdracht,’ zegt hij met een *big smile*. Ik kan niet anders dan teruglachen. Heerlijk vind ik hem als zijn ogen sprankelen en als hij een brede lach op zijn gezicht heeft. Op deze man werd ik ooit verliefd. Die mooie diepbloauwe ogen, zijn donkere haren. Ja, het is een vreemde combinatie, maar mijn vent is dan ook uniek. Een prachtig gespierd lichaam, maar ook weer niet te gespierd. Als ik hem dan zo zie met die twinkellende ogen, voel ik de vliedertjes weer naar boven komen. Wat ben ik toch een geluksvogel met zo’n man!

‘Maar dat is geweldig! Daar zal je baas blij mee zijn, zo’n vette order!’

‘En of!’ zegt hij met een tevreden gezicht.

Ik schep de laatste hap lasagne van mijn bord af en lach. ‘Het eten smaakte heerlijk, lief,’ zeg ik en ik meen het ook nog eens. Dit keer heeft hij echt lekker gekookt, in tegenstelling tot de vorige keer. Toen had hij de gehaktballen zwart laten worden en de aardappels droog laten koken. En dat was niet omdat hij het niet kan, nee, dat was omdat hij tegelijkertijd ook andere dingen aan het doen was. Ik heb hem al zo vaak verteld dat alleen vrouwen twee din-

gen tegelijk kunnen doen, maar hij blijft het proberen, zo eigenwijs als hij is.

‘Zal ik dan ook maar afruimen, dan kun jij vast televisie gaan kijken,’ zegt Rick.

‘Nee, ben je gek. Ik help wel even mee, dan kunnen we daarna lekker samen op de bank.’ Ik verheug me er echt op om lekker tegen hem aan te liggen en in slaap te doezelen.

Als we de vaat hebben opgeruimd, gaan we met een kopje koffie richting de bank. Daar was ik echt even aan toe, na zo’n lange, saaie en druilerige dag. Heerlijk liggen wij samen op de bank tv te kijken. Rick heeft zijn armen om me heen geslagen en dat voelt zo vertrouwd. We zijn alweer vijf jaar samen en het voelt nog steeds goed.

Ik weet nog dat ik hem ontmoette in de discotheek. Hij stond bij de bar toen ik een wijntje ging halen. Een of andere idioot wist het voor elkaar te krijgen om tegen mij aan te stoten en het wijnglas kletterde op de grond. Ik had er nog geen slok van genomen. Ik wilde gaan vloeken, maar voordat ik boos kon worden vroeg Rick of hij me een nieuw wijntje kon aanbieden. Ik keek in zijn mooie twinkelende ogen en was op slag verliefd.

Gelukkig kwam het van twee kanten. We spraken een week later af in de bioscoop en daar zoenden we voor het eerst. Die dag is onze relatie begonnen. Normaal gesproken ben ik helemaal niet zo’n snelle, maar dit voelde gewoon goed, te goed om er niet mee door te gaan. Destijds studeerden we nog; Rick deed een opleiding voor webdesigner en ik studeerde aan de modeacademie. Wat vliegt de tijd; Rick is alweer achtentwintig en ik vijfentwintig.

Ik schrik wakker van Ricks woorden: ‘Slaap je?’

‘Oh, sorry, ik ben ook zo moe! Ik ben niet echt gezellig zo, nietwaar?’

‘Dat geeft niets, hoor. Ga maar lekker naar bed en slaap morgen maar eens goed uit op je vrije dag.’

‘Uitslapen?’ vraag ik. Ik houd helemaal niet van uitslapen, behalve na het stappen. Op een doordeweekse dag sta ik om zeven uur naast mijn bed, als het niet eerder is. Zonde van de dag om zo lang in bed te blijven liggen. Mijn moeder leerde me dat al toen ik nog een klein kind was en ik ben haar er nog steeds dankbaar om.

‘Ja, slaap maar eens lekker uit! Kom, dat heb je echt even nodig.’

‘Oké,’ stem ik in. Hij heeft eigenlijk wel gelijk, even een dagje voor mezelf. Dat zal me vast goeddoen. Terwijl ik naar boven sjok, roep ik nog even: ‘Welterusten!’

Ik hoor niets terug. Ach, hij zal wel weer achter de computer gaan zitten. Computers, websites, dat is zijn passie. Als ik in bed lig, voel ik hoe zwaar mijn oogleden zijn. Ik luister naar het getik van de klok en val dan in slaap.

De volgende ochtend word ik wakker. Met mijn slaperige hoofd kijk ik naar de wekker. Verbaasd pak ik hem op en kijk nog eens goed! Het is al elf uur. Zo, ik heb echt het klokje rond geslapen. Dan valt mijn oog op een briefje dat op mijn nachtkastje ligt.

Lieve schat,

Heb je lekker geslapen?

Ik heb een verrassing voor je. Kom je om twee uur naar het park? Ik zal er ook zijn. Je moet wel lopend komen. Als je er bent, zul je wel zien waarom.

Ik heb een ontbijtje voor je gemaakt, het staat naast je bed. Pas op dat je er niet in gaat staan.

Smakelijk en tot straks?

Liefs,

Rick

Ik glimlach en kijk naast het bed. Er staat een dienblad met daarop een croissantje met kaas, een boterham en een kuipje jam. Ook staat er een flesje jus d'orange op en er ligt een roos bij. Wat lief! Mijn hart klopt sneller en ik krijg een warm gevoel vanbinnen. Wat zou die verrassing zijn?

Ik pak het croissantje op, het ruikt heerlijk. Ik ben dol op croissantjes met kaas en dat weet Rick. Alleen krijg ik nu door de zenuwen geen hap door mijn keel. Wat ben ik nieuwsgierig, zeg! Ik leg het croissantje terug, neem snel een slokje van de jus d'orange en ga dan naar de badkamer om me te douchen en aan te kleden.

Fluitend loop ik naar het park. Het is vandaag de eerste mooie lentedag. De zon schijnt en het is druk op straat. Kinderen spelen buiten met stepjes, ballen en fietsen. Ik zie mensen die een wandeling met de hond maken en verliefde stelletjes die zoenend op een bankje zitten. Heerlijk, dit weer! Terwijl ik de mensen uitvoerig bekijk, denk ik na over de verrassing. Mijn hart klopt weer wat sneller. Ik ben dol op verrassingen en al helemaal als ze van Rick zijn. Hij verzint altijd van die leuke dingen. Laatst kwam ik in de winkel en toen stond er ineens een heel grote bos rode rozen op de toonbank. Met een pak van die chocolaatjes waar ik zo dol op ben. Dan zie ik Rick in de verte staan en hij is niet alleen. Er staan twee

paarden bij. Paarden! Ik ben helemaal gek van paarden! Voor ik de winkel had was ik bijna iedere dag op de manege. Ik ren naar hem toe en geef hem een kus.

‘Leuk, een ritje op de paarden! Dankjewel, schat!’ roep ik vrolijk. Rick lacht en zijn ogen beginnen weer te twinkelen. Ik stap op het paard en stapvoets rijden we richting het bos. Geweldig is dit en het is er ook nog eens prachtig weer voor.

‘Hoe kom je erbij om dit te regelen?’ vraag ik.

‘Dacht je dat het klaar was? Ik wil je nog iets laten zien. Rijd maar netjes achter me aan, dame!’ zegt Rick vrolijk.

‘Laten zien? Wat dan?’ vraag ik nieuwsgierig.

‘Niet te nieuwsgierig, jij! Je ziet het vanzelf.’ Grijnzend rijdt hij verder.

We draven een stukje, het voelt alsof ik zweef. Wat een mooie soepele gang heeft dit paard! Dan komen we aan in het bos. Stapvoets rijden we verder. Het voorjaarslicht valt zo mooi tussen de takken door. Hier en daar zie ik zelfs al knoppen aan de bomen! Ik geniet echt van het ritje. Bij een boom een stukje verderop ligt een roze kleed, met daarop in rode letters de tekst ‘I LOVE YOU’. Op het kleed staat een rieten picknickmand en op de boom heeft hij een foto van ons tweeën gehangen. De vakantiefoto van vorig jaar. We waren in Spanje en vroegen een voorbijganger om een foto te maken. Het duurde wel vijf minuten voor hij doorhad hoe de camera werkte, maar toen nam hij ook meteen twaalf foto’s achter elkaar. Deze foto is prachtig geworden.

Ik kijk Rick aan. Alweer komt dat warme gevoel naar boven.

‘Lieverd, wat leuk! Komt goed uit, die picknick, want ik

was vanochtend zo benieuwd naar de verrassing dat ik geen hap meer door mijn keel kreeg.’

‘Haha, daar rekende ik eigenlijk al een beetje op. Mooi, dan gaan we lekker picknicken,’ zegt Rick terwijl hij van het paard afstapt. Ook ik kom van mijn paard en ga op het kleed zitten. Rick buigt zich naar mij toe, zijn gezicht is nu vlak bij het mijne. Ik voel zijn warme adem in mijn nek en ruik zijn heerlijke aftershave van Hugo Boss. Dan voel ik zijn lippen tegen de mijne. Wat kan hij toch goed zoenen, die lieve man van mij! Veel te vlug stopt hij.

‘We kwamen hier om te picknicken. Laten we dat gaan doen. Je had toch honger, schat?’

Even kan ik hem niet volgen. De zoen was zo heerlijk en smaakte naar meer.

‘Ja, dat klopt,’ zeg ik een beetje teleurgesteld. Rick opent de picknickmand en ik zie dat hij goed zijn best heeft gedaan. In de rieten mand ligt een fles wijn en een thermoskan met thee. Ik zie knapperige harde broodjes, een prachtig kuipje met roomboter, en van die leuke kleine pakjes jam en hagelslag. Er is kaas en rosbief, er zijn zoete en hartige koekjes en, o wat goed, aardbeien mét een bus slagroom! Alles voelt nog heerlijk koel aan. Hij heeft die mand vast neer laten zetten door iemand. Wat slim.

We smeren allebei een broodje en ik kies de rosbief. Ik ben dol op rosbief. Rick kijkt heel verliefd naar me en het lijkt telkens net alsof hij iets wil zeggen; iets heel belangrijks. Ik krijg er kriebels van in mijn buik, maar elke keer begint hij over zijn werk, over de paarden of over mijn winkel. Als we het brood en de thee ophebben, schenkt hij twee glaasjes witte wijn in. Ik zucht en leun genietend achterover. Ik kan me niet meer voorstellen dat ik er

gister een moment aan dacht om die gekke Dave te geloven. Daar zit ik dan met mijn geliefde, op een kleed in de zon met een glaasje wijn. Ja, dit is echt een prachtige en heerlijke dag. Rick vult mijn glas bij en spuit wat slagroom op een aardbei. Heel langzaam stopt hij hem in mijn mond. Terwijl hij dat doet kijkt hij naar me, heel speciaal. Mijn hart klopt sneller. Ik voel dat er iets gaat gebeuren, maar weet niet zo goed wat.

‘Schat, ik houd heel veel van je en daarom heb ik een cadeautje voor je gekocht.’ Hij geeft me een klein doosje met daaromheen een goudkleurig papiertje. Mijn hart slaat over van de zenuwen.

‘Wat lief!’ zeg ik terwijl ik het papiertje ervan afscheur. Ik houd mijn adem in als ik zie wat ik krijg. Het is een schitterende witgouden ring, met een steentje erin. Het steentje fonkelt prachtig in het licht, het lijkt wel een echte diamant. Voorzichtig laat ik mijn vinger over het gladde metaal glijden. Hij is werkelijk prachtig. Ik buig naar Rick toe om hem een zoen te geven, maar hij houdt me tegen. Hij kijkt me heel ernstig aan. Opeens ben ik heel bang. Het ritje op de paarden, de heerlijke lunch en de prachtige ring. Hij heeft toch niet iets goed te maken of zo?

‘Schat,’ begint hij. Ik durf hem nauwelijks aan te kijken, maar dan voel ik zijn vingers onder mijn kin.

‘Ik, ik... Marieke, eh... nou ja, je weet dat ik heel veel van je houd. Het klikte vanaf het eerste moment en ik voel me nog steeds supergoed als ik bij je ben. Daarom wil ik vragen of je met me wilt trouwen. Dus, lieve Marieke, wil je met me trouwen?’

Ik voel dat mijn wangen warm worden. Hij wil met me trouwen! Zijn woorden herhalen zich in mijn hoofd.

Wil je met me trouwen? Ik kijk hem aan.

‘Natuurlijk wil ik met je trouwen. Ik houd ook van jou!’ roep ik opgelucht. O, wat ben ik blij dat dit alles niet was om iets goed te maken. Nee, hij wil met me trouwen. Trouwen! Hij houdt van mij. Hij kiest mij! Er is geen ander! Ik sla mijn armen om zijn nek en begin hem spontaan te zoenen. Hij beantwoordt mijn zoen en ineens liggen we samen languit op het kleed. Even wordt Rick heel ernstig als hij de ring om de ringvinger van mijn linkerhand schuift. Hij past precies. De steen vangt het zonlicht en schittert me tegemoet. Dan grijpt Rick naar de picknickmand en haalt opnieuw de slagroom tevoorschijn. Hij spuit het op de aardbeien, maar wel zo royaal dat ik er ook helemaal onder zit. Ik voel zelfs een klodder slagroom op mijn wang.

‘Kom eens hier,’ zegt Rick tegen mij en terwijl hij probeert de slagroom van mijn wang te likken, rollen we lachend over het kleed heen. Dan pak ik de slagroombus uit Ricks handen en spuit hem helemaal onder. Hij springt op en rent weg. Schaterlachend achtervolg ik hem met de slagroom, we rennen rondjes om de bomen tot we allebei hikkend van de lach op het kleed neerploffen.

Als we de paarden naar de manege teruggebracht hebben, lopen we hand in hand naar huis. Daar eenmaal aangekomen, voel ik pas hoe erg ik plak. Gadsie, die slagroom ook.

‘Ik ga even douchen.’

‘Ik ga mee,’ zegt hij vrolijk.

‘Wie zegt dat dat mag?’ zeg ik met een plagende stem.

‘Jij hebt je anders ook aardig laten gelden met de slagroom, mevrouw Van Velden, dus ik zeg dat het mag,’ zegt

hij glimlachend. Samen hollen we de trap op richting de badkamer. De hormonen gieren door mijn lijf. De vliedertjes blijven fladderen. Wie had gedacht dat ik na vijf jaar nog zo verliefd zou zijn!

Samen staan we onder de douche. Rick pakt de fles badschuim en begint me in te zepen. De lavendelgeur maakt me nog vrolijker dan ik al ben. Ik voel zijn vingertoppen over mijn borsten glijden. Vervolgens streelt hij met zijn handen door mijn haren, houdt zijn hoofd scheef en zijn lippen raken de mijne. Hij knabbelt aan mijn oorlel, streelt de binnenkant van mijn dijbenen en zijn handen glijden langzaam over mijn lijf naar beneden. Ik druk mijn lippen op de zijne en we zoenen een eeuwigheid onder de warme waterstraal.

Na dit waterballet wikkelen we ons in een grote handdoek. Nog even en dan zijn we man en vrouw. Voor altijd!

‘Ik ga nog even naar de winkel,’ zeg ik als ik me heb aangekleed. ‘Ik kan nog net een uurtje meehelpen met vouwen en dan de winkel afsluiten. Dan hoeft Els niet alles alleen te doen.’

‘Prima, tot straks!’ zegt Rick en werpt een handkus.

Als ik in de winkel aankom zie ik Dave staan. Daar is hij alweer! Ik zeg: ‘hoi’ en loop verder, ik heb even geen tijd voor praatjes nu. Els begroet me en begint meteen over Dave te praten.

‘Leuke vent, hè, die Dave,’ zegt Els terwijl ze in de spiegel kijkt en met haar handen door het haar strijkt.

‘Vind je?’ vraag ik. Ik kijk nog eens goed. Dave rommelt net door een rek met G-Starshirtjes en het zonlicht valt precies langs zijn gezicht. Hij heeft een mooi profiel en dat kleine sikje staat hem goed. En die lange haren ook.

Rianne Verwoert

Trouw(en)

Een huwelijksaanzoek met heisa: is hij echt te vertrouwen?!

Marieke is helemaal in de wolken als ze een huwelijksaanzoek van Rick krijgt. Maar dan hoort ze van Ricks vriend Dave dat haar aanstaande man gezien is met een mooie blonde vrouw. Ze denkt er niet meer aan, totdat ze van haar nieuwe winkelhulp Anouk een verhaal hoort. Daar herkent Marieke zich wel in! Ze vindt een vreemd 06-nummer in Ricks overhemd. Ook wordt er een lingersetje bezorgd dat haar echt veel te groot is. De twijfel neemt toe.

Ze besluit haar hartsvriendin in vertrouwen te nemen. Tijdens een weekendje weg bellen ze het nummer om te horen wie er opneemt. Het blijkt ene Valerie te zijn. Zij heeft nog nooit van Rick gehoord. Ja ja! Van het een komt het ander en dan is het Rick die bij Marieke verhaal komt halen!

Rianne Verwoert (1987) gaf kleur aan de serie met haar debuut *Liever niet verliefd*. Maar deze nieuwe uitgave belooft nog veel meer! Naast haar studie HBO Communicatie in Nijmegen, schrijft ze columns op girlscene.nl en is ze gastcolumniste op vrouw.nl. Een duizendpoot met meerdere nieuwe romans in voorbereiding.

girlscene.nl over *Liever niet verliefd*: een heel erg lekkere Nederlandse chicklit!

*Wat is de liefde toch ingewikkeld! Een leuk, eigentijds boek waar iedereen zich in kan vinden. **Trouw(en)** leest lekker weg. Heerlijk op een vrije dag, met dikke sokken aan op de bank.*

Marly van der Velden, actrice bekend van *Goede Tijden, Slechte Tijden*

ISBN 978-90-5977-413-1

9 789059 774131

Zomer & Keuning

NUR 301

www.nederlandsechicklit.nl